

[Helge Larsen.]

som kan give anledning til et par kommentarer. For det første tror jeg nu, det ærede medlem hr. Erik Eriksen herved har påtaget sig en dommers rolle, før han kender præmisserne. Det er naturligvis fordelagtigt, for så kan man lettere fælde den dom, man helst vil fælde. Men jeg tror alligevel, det vil være gavnligt at erindre denne udtalelse, for der vil nok blive lejlighed til at vende tilbage til den på et senere tidspunkt, om ikke før, så ved dette folketingsårs afslutning.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksens bemærkninger på dette område var også interessante af en anden grund — en grund, som jeg fristes til at kalde historisk, idet den har været karakteristisk for det ærede medlems parti siden 1905. Det ærede medlem sagde jo, at med Jørgen Jørgensens og Bertel Dahlgaards udtræden af aktiv politik var det radikale venstre noget, man ikke kunne regne med, det var et svækket parti. Hvor tit har jeg ikke for blot få måneder siden hørt nøjagtig det modsatte synspunkt, at så længe disse gamle mænd, som man udtrykte det, stod som ledere af det radikale venstre, kunne det ingenting udrette. Det er den gode, den gammelkendte metode over for det radikale venstre, at snart siger man ét og snart et andet; imødegår vi det ene, vender man bøtten om og siger det samme, blot på en anden måde.

Jeg mindes en roman, skrevet af den franske forfatter Jules Romains, der var betegnet „De gode viljers mænd“. Den skildrer en lang periode, som egentlig på en måde falder sammen med den periode, det radikale venstre har eksisteret i. Jeg tror, at man i forholdet til venstre og venstres kampagne mod det radikale venstre ville kunne sætte en kavalkade af mænd op, der — som jeg nævnte før — har givet det radikale venstre en række gode råd, men jeg tror ikke, at en sådan kavalkade af mænd ville kunne få betegnelsen „De gode viljers mænd“; man skulle nok anvende et adjektiv, der var af næsten diametralt modsat karakter.

Efter disse indledende bemærkninger, som jeg synes det var rimeligt at gøre på baggrund af den store debat, der har stået på i sommer, vil jeg vende mig til den højtærede statsministers åbningstale, og jeg vil gøre

det ved først at sige nogle bemærkninger om udenrigspolitikken.

Vi i det radikale venstre ønsker, at der lægges stærk vægt på FN-politikken, fordi vi i Forenede Nationer ser det middel, som skal føre os frem mod en verden, hvor retten er sat i magtens sted. Vi ved vel, at der er en lang vej frem, men det fritager os ikke for forpligtelsen til at stræbe mod målet. Vi vil ikke, at Forenede Nationer blot skal være en organisation for forhandlinger. Vi ønsker, at den FN-politik, som Dag Hammerskjöld repræsenterede så lysende klart, skal videreføres, og vi modsætter os derfor enhver bestræbelse på gennem ændringer, der gør generalsekretærposten mindre væsentlig, at svække Forenede Nationers udøvende myndighed. Med de mange nye stater i FN er en del af de politiske problemer, der knytter sig til kolonisystemets afvikling, løst, men mindst lige så vigtigt er det, at vi får mindsket svælget mellem de rige og de fattige lande, udviklingslandene. Vi støtter derfor fuldt ud regeringens planer om en kraftig udbygning af den danske bistand til udviklingslandene.

Selv om denne bistand er den væsentligste side af FN-politikken, vil jeg imidlertid gerne spørge den højtærede forsvarsminister, om vi snart kan vente det forslag om oprettelse af en dansk FN-beredskabsstyrke, som har været drøftet på nordiske forsvarsministermøder.

Sovjetunionens genoptagelse af atomprøvesprængningerne forekom mig ganske ufattelig og uforvarlig, og jeg beklager, at USA ikke fastholdt sin indstilling af atomforsøgene. Intet formål kan efter min opfattelse berettige, at man gennem atomprøvesprængninger vedbliver med at forurene atmosfæren. Vel er det rigtigt, at menneskene i årtusinder har været udsat for en naturlig radioaktiv baggrundsstråling, men vi ved ikke, hvor den naturlige balance mellem stråling og modstandsevne ligger, og netop derfor er det så ubegribeligt, at stormagterne ganske tilsidesætter det hensyn, at de med deres forsøg vil kunne forstyrre denne balance.

Samtidig med prøvesprængningerne er Berlinkrisen blevet tilspidset. Om atomforsøgene er tænkt som afpresning, ved jeg ikke, men de skal ikke kunne ændre vort ønske om, at den vestberlinske befolknings